

## RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

### ARREST

nr. 26.181 van 22 april 2009  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X  
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### **1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**

- 1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 25 november 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 november 2008.
- 1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 15 januari 2009.
- 1.3. Op 2 februari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 februari 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

***“A. Feitenrelaas***

U, die de Jordaanse nationaliteit bezit, werd geboren in El-Ain, de Verenigde Arabische Emiraten, omdat uw vader daar werkte. U groeide op in een zeer strikte familie. Zo'n zes jaar geleden overleed uw vader en diende uw familie uit financiële overwegingen naar Jordanië terug te keren. Jullie werden aanvankelijk opgevangen door uw oom die in het huis van uw grootouders in Hay al-Shamali, in Erbid, woonde. Enige tijd later kocht uw familie dan een huis in Beit al-Ras, Erbid. In juni 2006 ontmoette u in de "soeq" ene (A.a.O.), die er een kledingszaak uitbaatte. Gedurende een drietal maanden telefoneerden jullie bijna dagelijks en vanaf augustus/september 2006 begonnen jullie mekaar te ontmoeten in zijn winkel, in de cafetaria, in restaurants en in het park. De frequentie van jullie ontmoetingen was afhankelijk van de toestemming van uw familie (moeder en broers) om het huis te mogen verlaten. Niemand was van jullie relatie op de hoogte omdat u wist dat uw familie sowieso hiertegen zou gekant zijn. Uw oudste zus was immers hetzelfde overkomen. In september 2007 kwam (A.) om uw hand vragen. Uw familie antwoordde daarop dat 'haar meisjes' niet aan een andere familie worden gegeven. Toen uw familie u van het aanzoek op de hoogte bracht veinsde u (A.) iet te kennen om geen verdenking op jullie te laden. Ondanks de negatieve houding van uw familie leven jullie mekaar zoals tevoren ontmoeten. In november 2007 vroeg (A.), ditmaal tesamen met zijn familie, een tweede keer om uw hand doch opnieuw werd zijn verzoek geweigerd. Toen u uw familie naar de reden vroeg kreeg u te horen dat alhoewel er zich nog niemand specifiek had aangeboden, er wel iemand uit uw eigen familie zou komen om met u te huwen. U wierp op dat (A.) misschien toch wel een goede partij was, waarop u door uw broer (M.) werd mishandeld waarna u medische verzorging nodig had. Hierop bracht u uw jongste zus (M.) op de hoogte van uw relatie en zette u uw relatie met (A.) zonder het medeweten van uw familie verder. Vanaf januari 2008 begon u (A.), hij woonde alleen, ook in diens huis op te zoeken. Omdat u zich realiseerde dat uw familie nooit met een huwelijk zou instemmen verliet u in oktober 2008, zonder een boodschap na te laten, uw ouderlijk huis en trok bij uw vriend in die daarop onmiddellijk uit voorzorg zijn winkel in de soeq sloot. Een viertal dagen later contacteerde u uw zus (M.) en vernam u dat uw familie op de hoogte was van uw relatie. Immers, daags nadat u het ouderlijk huis had verlaten had uw broer (M.) duidelijk te kennen gegeven dat hij vermoedde dat u (A.) kende en regelmatig ontmoette. Uw familie had daarenboven het voornemen geuit u te zullen doden. U vernam tevens dat uw familie een drietal dagen na uw verdwijning naar de politie was gestapt om aangifte te doen van uw verdwijning en haar vermoedens had geuit dat (A.) hierbij betrokken was. Volgens uw zus kon de politie de eerste maand na deze aangifte niets ondernemen omdat ze niet beschikte over diens volledige naam, noch over diens juiste adres. Uw broers zouden op eigen houtje navraag zijn beginnen doen, doch niets over hem te weten zijn gekomen. U had intussen uw paspoort aan uw vriend gegeven opdat hij een reisagent kon contacteren om u te helpen het land te verlaten. Uw vriend zou later nakomen omdat hij nog een aantal zaken diende af te handelen. Op 12 november 2008 verliet u met de reisagent (A.), via de luchthaven van Amman, het land en vloog naar Turkije, waar precies weet u niet, waar u een vijftal dagen verbleef. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar een voor u onbekende bestemming om nadien per boot en trein verder te reizen naar België waar u op 27 november 2008 asiel aanvroeg. U hebt ondertussen via (M.) twee documenten bekomen, nl. een document opgemaakt door de politie en een document opgemaakt door de 'mukhtar' van uw clan al-Hamaydeh. Met betrekking tot uw vriend hebt u geen nieuws omdat u hem niet kunt bereiken via uw telefoon. Via diens zus hebt u vernomen dat ook hij duidelijk het voornemen had geuit het land te willen verlaten, doch verdere details omtrent zijn situatie hebt u niet.

## **B. Motivering**

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het totaal niet aannemelijk dat u, opgegroeid in een zeer strenge familie en steeds de toestemming nodig hebbend van uw familie vooraleer u het huis mocht verlaten, uw vriend (A.) ontmoette op plekken waar u het risico liep mensen tegen het lijf te lopen die u kende. Immers, uw ontmoetingen met (A.) vonden plaats op openbare plaatsten zoals restaurants, parken, de cafetaria en de soeq. Dit zijn plekken die bezwaarlijk als discreet of als privaat kunnen worden bestempeld (CGVS, pp. 7-8, 12). Temeer u nog verklaart dat u vanaf het moment dat u (A.) begon te zien wist dat uw familie tegen een eventuele relatie gekant zou zijn, kan deze toch wel zeer indiscrete manier van handelen niet overtuigen (CGVS, p.10). Deze appreciatie wordt nog bevestigd door het gegeven dat jullie, nadat uw familie het eerste huwelijksaanzoek had afgewezen en duidelijk te kennen had gegeven dat u binnen de familie

diende te huwen, deze manier van handelen blijkbaar gewoon volhielden, ook na het tweede afgewezen huwelijksaanzoek (CGVS, p.9-12). Het gegeven dat u vanaf begin 2008 (A.) in diens huis, hij woonde immers alleen, begon op te zoeken (CGVS, p.12) ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid daar u zich er maar al te zeer van bewust moet zijn geweest dat deze manier van handelen totaal niet aanvaard zou worden door uw familie en dat zij, gezien de familie-eer op het spel stond, zulk een gedrag niet zou tolereren en maatregelen zou nemen. Dat zij deze zaak niet licht zouden opvatten blijkt evenzeer uit het feit dat uw broer er niet voor terugdeinsde u te mishandelen (CGVS, p.19).

Voorts dient aangestipt dat uw verklaring, nl. dat de politie gedurende de eerste maand na aangifte van uw verdwijning niets kon ondernemen omdat ze niet over de volledige naam van uw vriend beschikte noch over diens juiste adres, weerom niet kan overtuigen (CGVS, pp.15-16). Gezien de ernst van de situatie is het totaal niet aannemelijk dat de politie niets zou ondernemen en de zaak op zijn beloop zou laten. U geconfronteerd met het gegeven dat deze door u geschetste gang van zaken niet geloofwaardig is, kunt u slechts stellen dit alles van uw zus (M.) te hebben vernomen (CGVS, p.16). Deze uitleg is onafdoende omdat u even tevoren duidelijk had aangegeven dat uw familie wel degelijk over de volledige naam van (A.) beschikte (CGVS, p.13). Daarenboven was uw familie op de hoogte van het gegeven dat uw vriend een kledingszaak in de soeq uitbaatte en is het niet meer dan logisch dat de politie met de middelen die haar ter beschikking staan, vrij snel het adres van (A.) zou kunnen achterhalen.

Vervolgens dient aangestipt dat er zich een aantal contradicties hebben voorgedaan tussen uw verklaringen afgelegd op het CGVS en uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, dd. 27 november 2008). Zo verklaarde u voor DVZ dat nadat (A.) tweemaal tevergeefs om uw hand had gevraagd, uw neef u ten huwelijk had gevraagd, maar dat u dit geweigerd had. Uw familie zou u hierop te verstaan hebben gegeven dat u verplicht was met hem te huwen (vragenlijst, p.3). Voor het CGVS daarentegen verklaart u uitdrukkelijk dat uw familie weliswaar eiste dat u met iemand van de familie zou huwen, maar dat er zich nog geen specifieke huwelijkskandidaat had aangeboden (CGVS, p.11). U voegde er op het CGVS nog expliciet aan toe dat, behalve (A.), niemand om uw hand had gevraagd (CGVS, p.17). U met deze contradictie geconfronteerd verklaart u plots dat uw neef effectief om uw hand had gevraagd doch dat u hieraan geen belang had gehecht omdat u 'hem niet wilde' (CGVS, p.17). Uw uitleg kan deze tegenstrijdigheid niet vergoelijken temeer u aangeeft dat uw familie na deze weigering niet insisterde omdat u nog jong was, wat dan weer in tegenspraak is met uw verklaring in de vragenlijst waarin u duidelijk stelde dat uw familie u verplichtte te huwen met uw neef. U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kunt u slechts stellen dat uw familie dit niet aan u, maar aan uw zus had verteld (CGVS, p.18). Uit bovenstaande blijkt dat u uw verklaringen, telkenmale u met tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, aanpast.

Daarenboven verklaarde u voor DVZ via uw zus (M.) te hebben vernomen dat uw familie u wou doden (vragenlijst, p.3), terwijl u voor het CGVS duidelijk verklaarde zulks via uw zus (M.) te hebben vernomen (CGVS, p.14). U hiermee geconfronteerd stelt zich misschien te hebben vergist (CGVS, p.17). Gezien u slechts twee zussen heeft van wie er daarenboven eentje is gehuwd, kan ook deze uitleg niet overtuigen.

Verder dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt met betrekking tot de door u neergelegde documenten. Vooreerst is er een document opgemaakt door de chef van de gerechtelijke post (zie vertaling CGVS, p.19). Uw zus (M.) zou naar de politie zijn gestapt en dit document hebben verkregen nadat ze had verteld dat u door uw broer was mishandeld en met de dood was bedreigd (CGVS, p.20). Gevraagd waarom de naam van uw broer niet was vermeld zegt u dit niet te weten. Gevraagd waarom in dit document wordt gesteld dat uw zaak werd overgedragen aan de criminele rechtbank, stelt u dat dit te maken heeft met het feit dat u bent verdwenen. Erop gewezen dat er geen enkele allusie wordt gemaakt op 'een verdwijning', werpt u op niet te weten wat uw zus aan de politie heeft verteld en niet te weten waarom uw zaak zou zijn overgemaakt aan de criminele rechtbank (CGVS, p.22). Nogmaals gevraagd waarom er in het document sprake is van een 'groep personen' en uw broer niet wordt vermeld, kunt u weerom slechts stellen dat niet te weten (CGVS, p.23). Gevraagd of u nog bijkomende informatie heeft aangaande dit document of aangaande de criminele rechtbank, moet u dit ontkennen (CGVS, p.23). Gevraagd of u dan niet wilt weten wat dit document precies betekent, antwoordt u dat u enkel een bewijs wilde ter staving van uw problemen, om het even wat (CGVS, p.23). De vaststelling dat u blijkbaar niet eens weet hoe uw zus dit document precies heeft verkregen, noch wanneer ze dit bekomen heeft en totaal niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze inhoud van dit document ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid en uw beweerde vrees voor vervolging.

*Daarenboven is het niet geloofwaardig dat de politie een dergelijk document zou opstellen louter op basis van de verklaringen van uw zus. U zelf heeft bovendien nooit een klacht tegen uw broer ingediend (CGVS, p.20).*

*Verder legt u een document neer, ook verkregen via uw zus, opgesteld door de 'mukhtar' van uw clan (CGVS, p.23). Uit dit document blijkt dat er problemen tussen uw clan en de clan van uw vriend waren ontstaan naar aanleiding van jullie huwelijk. Dit is een opmerkelijke formulering aangezien u uitdrukkelijk stelt niet te zijn gehuwd (CGVS, p.23). U dan gevraagd waarom zulks geattesteerd werd in dit door u neergelegde document, kunt u weerom slechts stellen dit niet te weten. U repliceert dat men allicht gedacht heeft dat jullie zouden zijn vertrokken om te huwen (CGVS, p.24). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de inhoud van het document niet overeenkomt met de door u afgelegde verklaringen en er bijgevolg ook geen verder geloof meer kan worden gehecht aan de bewijswaarde van dit document.*

*Tot slot kunnen nog een aantal bedenkingen worden geformuleerd met betrekking tot uw reisweg. Zo verklaart u in het vliegtuig te zijn gestapt in Amman, maar over de verdere etappes van uw reisweg kunt u geen enkele informatie verschaffen. Zo weet u weliswaar dat u bent geland in Turkije, doch u weet niet precies waar. Voorst stelt u in Turkije weerom het vliegtuig 'te hebben genomen', doch u weet niet met welke maatschappij u bent gevlogen, noch waar u bent geland (CGVS, pp.4-5). Uw gebrek aan kennis hieromtrent is niet acceptabel daar de reisbestemming tijdens de vlucht verschillende keren wordt omgeroepen of meegedeeld. Ook het gegeven dat u niet weet of u al dan niet met uw eigen paspoort hebt gereisd is onaanvaardbaar. Uw verklaring dat de reisagent uw documenten beheerde is onafdoende daar individuele identiteitscontroles tijdens dergelijke reizen meer dan waarschijnlijk zijn en er van kan worden uitgegaan dat u hierop door de reisagent zou zijn voorbereid.*

*Het door u neergelegde geboorteattest heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Ten gronde.**

- 2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout, voert verzoekster aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging, haar asielaanvraag ongegrond heeft verklaard omdat ze volgens de Commissaris-generaal geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster stelt dat zij niet alleen uit persoonlijke ervaring ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekster maakt enkele opmerkingen met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing en is van mening dat zij door een omstandig, consistent en coherent relaas te geven tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal, voldaan heeft aan de bewijslast. Zij poneert dat uit het dossier duidelijk blijkt dat haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn en verzoekt, onder verwijzing naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, om de toekenning van de subsidiaire bescherming. Tot slot pretendeert verzoekster dat de Commissaris-

generaal de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door het hanteren van een algemene stijlformule, niet afdoende heeft gemotiveerd.

- 2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.
- 2.3. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van verdediging merkt de Raad op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoekster licht overigens niet toe op welke wijze haar rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.
- 2.4. Aangaande de door verzoekster opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin toelicht op welke wijze dit beginsel in casu werd geschonden. Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk in acht heeft genomen door zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Verzoekster werd op het Commissariaat-generaal uitvoerig gehoord en de Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.
- 2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) verzoekster het niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze, opgegroeid in een zeer strenge familie en steeds de toestemming nodig hebbend van haar familie vooraleer ze het huis mocht verlaten, haar vriend Ahmad ontmoette op openbare plaatsen waar ze het risico liep herkend te worden, (ii) het, gezien de situatie, niet geloofwaardig is dat de politie niets zou ondernemen en de zaak op zijn beloop zou laten, (iii) verzoekster contradictoire verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar huwelijkskandidaten en wie van haar zussen haar informeerde, (iv) er opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de door verzoekster neergelegde documenten en (v) er bedenkingen kunnen worden geformuleerd met betrekking tot verzoeksters reisweg. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, heeft de Commissaris-generaal verzoeksters asielaanvraag niet afgewezen omdat haar asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag doch wel omdat: *“Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie (...).”*
- 2.6. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut.

Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie, wat in casu niet het geval is. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

- 2.7. Ofschoon het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element in elke procedure is en verzoekster verklaarde in het bezit te zijn van een identiteitskaart en een verblijfskaart in Jordanië (CGVS p. 24; DVZ vraag 21), stelt de Raad vooreerst vast dat zij geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegt en bovendien nergens aannemelijk heeft gemaakt waarom ze geen originele documenten kan voorleggen, vermits ze nog contact heeft met haar zus en ze via haar zus in het bezit kwam van het document van de chef van de gerechtelijke post en het document van de ‘mukhtar’ van haar clan. De kopie van de voorgelegde geboorteakte is geen bewijs van identiteit vermits bij gebrek aan andere documenten niet kan worden nagegaan of verzoekster de persoon is die vermeld wordt op de geboorteakte. Verder legt verzoekster geen enkel reisdocument voor en kan zij ook niet de minste toelichting verschaffen over de reisetappes of de documenten waarmee zij reisde vanaf Turkije. Verzoekster beweert haar land van herkomst te hebben verlaten met een eigen paspoort en via de luchthaven van Aman naar Turkije. Gelet op de veelvuldige controles op internationale vluchten, is het niet ernstig te noemen dat verzoekster niet eens wist of ze al dan niet met haar eigen paspoort reisde vanuit Turkije. Het feit dat zij met een smokkelaar reisde en dat ze geen vragen mocht stellen over de verdere reisroute, doet niets af aan deze vaststelling vermits algemeen geweten is dat de controles individueel gebeuren. Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoeksters identiteit en/of reisweg te verifiëren en na te gaan wanneer verzoekster in het rijk binnenkwam, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en wijst op een gebrek aan medewerking.
- 2.8. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeksters verklaringen bol staan van onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden die haar geloofwaardigheid volledig ondermijnen. Waar verzoekster, in een poging haar ontmoetingen met haar vriend op openbare plaatsen alsnog aannemelijk te maken, in haar verzoekschrift beweert dat ze tegen haar familie zei dat ze bij haar getrouwde (zijnde de oudste) zus op bezoek ging zodat ze op een veilige wijze langer van huis kon wegblijven en afspreken op plaatsen ver vanwaar haar familie woont, en dat haar getrouwde zus op de hoogte was van haar relatie, stelt de Raad vast dat deze bewering tegenstrijdig is met haar verklaringen voor de Commissaris-generaal. Verzoekster verklaarde immers voor de Commissaris-generaal dat niemand op de hoogte was van haar verliefdheid, ze het niet aan haar zus vertelde omdat ze een paar jaar ouder is, ze het alleen aan haar jongste zus, M., had verteld toen A. de tweede maal om verzoekster haar hand kwam vragen, ze het risico nam het aan haar jongste zus te vertellen omdat haar oudste zus het niet zou begrijpen en dat ze als reden om buitenshuis te mogen aan haar ouders vertelde dat ze een beetje ging wandelen (CGVS p. 8, 13 en 14). Ook verzoeksters overtuiging dat ze op plaatsen kwam waar haar familie nooit zou komen, is niet alleen onaanvaardbaar, gelet op het feit dat het niet ondenkbaar is dat vrienden van familie haar zouden betrappen en het doorvertellen, maar ook tegenstrijdig met verzoeksters eerdere verklaring, met name dat ze nergens anders in Jordanië zou kunnen wonen aangezien haar ganse familie daar woont en iemand haar zou kunnen zien (CGVS p. 18).

Met betrekking tot het stilzitten van de politie, wijst de Raad erop dat verzoeksters opmerking, met name dat ze gezegd heeft dat A. gevlucht was, hij zijn winkel verlaten had en dat de politie daarom niets kon doen, geen steun vindt in de gehoorverslagen. Evenmin is verzoeksters bewering hetzelfde verhaal verteld te hebben voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal omtrent eventuele huwelijkskandidaten voldoende om de tegenstrijdige verklaringen, zoals uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing, te weerleggen aangezien deze tegenstrijdigheden correct zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Ook de opmerking dat ze nooit getwijfeld heeft aan het feit dat het Maha was die het haar vertelde dat haar familie haar wou doden, maar dat ze er zich niet bewust van was dat ze Mayada had gezegd door de nerveusiteit en de spanning, strookt niet met de elementen uit het administratief dossier. Immers, verzoekster werd herhaaldelijk gevraagd naar de naam van haar zus: *“Met welk doel trok je bij hem in? Ik wilde aan mijn familie zeggen dat ik bij hem woonde, maar toen ik met Mayada belde, zei ze dat ik dat niet moest doen. (...) Ik belde Mayada regelmatig. (...) Wanneer precies nieuws van Mayada gekregen dat u het nieuws niet moest verlaten? Na 4 à 5 dagen. (...) Dus het enige contact met Mayada? Ja, klopt, niet met Maha. Mayada, zij is het die zei dat u gedood zou worden? Ja, zij zei het. Aan DVZ zei u dat het Maha was die u dit gezegd had? Misschien heb ik me vergist omdat ik niet wist wat te doen.”*, zodat ze thans geenszins kan volhouden dat ze nooit getwijfeld heeft aan het feit dat het Maha was die het haar vertelde. Het argument dat verzoekster nerveus en gespannen was, kan niet aanvaard worden daar een zekere mate van spanning inherent is aan elk interview, doch dit niet in de weg staat dat van verzoekster kan verwacht worden dat ze een correct antwoord kan formuleren op bepaalde vragen, temeer daar de vragen de kern van haar vluchtaanleiding betreffen.

De Raad besluit dat, gelet op de vele tegenstrijdigheden en onsamenhangendheden, geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vlucht uit Jordanië naar aanleiding van de doodsb bedreigingen van haar familie omwille van haar relatie met A.. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekster bezwaarlijk beweren een omstandig, consistent en coherent verhaal te hebben verteld en aan de bewijslast te hebben voldaan.

- 2.9. Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten van de chef van de gerechtelijke post en de mukhtar van verzoeksters clan, benadrukt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaand besluit. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster er niet in geslaagd is de vele eigenaardigheden omtrent het document van de gerechtelijke chef te weerleggen. Evenmin kan verzoeksters verweer dat de mukhtar schreef ‘om te huwen’ in plaats van ‘ze liep weg van huis’ omdat het tegenovergestelde tegen zijn streng Arabische geloof zou zijn en dit voor hem ondraaglijk zou zijn, de Raad overtuigen. Dergelijke bewering houdt geen steek en strookt ook niet met verzoeksters verklaring, met name dat ze niet weet waarom er staat ‘om te huwen’, maar dat het hun gedacht is dat ze vertrokken zijn om te huwen (CGVS p. 24). Derhalve kunnen beide documenten, die bovendien kopieën zijn en een gesolliciteerd karakter vertonen, niet weerhouden worden ter ondersteuning van verzoeksters beweerde vervolgingsfeiten.
- 2.10. Hoe dan ook, om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde

sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoeksters relaas - *quod non* -, wijst de Raad erop dat de door verzoekster aangehaalde feiten, met name de vrees vermoord te worden door haar familie omwille van haar relatie met A., gemeenrechtelijk van aard zijn en buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag vallen. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de voorgehouden opsporing/vervolging door haar familie zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde motieven. Bovendien blijkt nergens uit haar asielrelaas dat zij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen inroepen. Verzoekster beperkt zich in dit verband tot de argumentatie dat uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan, doch zij laat na deze blote bewering met concrete elementen te ondersteunen.

- 2.11. Zo verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, constateert de Raad dat zij, hoewel ze opwerpt dat in de bestreden beslissing aangaande de subsidiaire bescherming enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen, zelf nalaat concreet uit te werken waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op dit statuut. Zo verzoekster algemeen stelt dat uit het dossier blijkt dat haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn en ze zich zo zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk bedreigd of vervolgd wordt of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).
- 2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

## **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 april 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,      wnd. voorzitter,  
                                         rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,      griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VERHEYDEN.**

**M.-C. GOETHALS.**